

[Holstein.]

onsførere, fra de moderate til den yderste Jakobiner, Danton, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ynder at citere her i Salen, maa jeg maaske minde om, hvad der blev svaret paa dette Andragende, ikke af Danton, men af hans Forgænger. Han udtalte i en Tale, hvori han motiverede Regeringens Stilling til dette Andragende, at det var et meget smukt filosofisk Princip, der gennem denne Hovedartikel i Kvækermenighedens Trosbekendelse ydedes Menneskehedens Kultus, men, føjede han til: Pas saa blot paa, at det ikke samtidig med, at dette anerkendes, hævdes eller anerkendes som religiøs Pligt at yde Selvforsvar og forsvare sit Hjem og sine nærmeste. Med andre Ord: Hvorfor skulde det kristeligt set være tilstedeligt at øve Selvforsvar og Forsvar for sin Arne, Slægt, Familie og Hjem, men kristeligt set utilstedeligt at øve nationalt Selvforsvar og Forsvar for Nationens Hjem, for Fædrelandet?

Med disse Bemærkninger skal jeg forlade de 19 københavnske Præster og kun føje til, at den store Jakobiner, som det ærede Medlem forleden Dag citerede, Danton, var den ivrigste i Frankrigs Forsvarskamp mod den europæiske Koalition mod Frankrig, og det Citat, det ærede Medlem gentog, men gentog forkeret, lød saaledes:

„Det er ikke med Alarmklokke, vi klemter, vi blæser til Angreb paa vore Fjender; for at besejre dem maa vi have Dristighed, mere Dristighed, altid Dristighed, saa er Frankrig reddet.“

Ja, saaledes talte det ærede Medlems Kollega — jeg ved ikke, om det ærede Medlem regner ham for Kollega, men saaledes talte han, saaledes saa han paa Forsvarsspørgsmaalet, saaledes saa han paa Militærspørgsmaalet, og han var dog ogsaa en god Demokrat.

Efter disse Bemærkninger med Hensyn til det ærede Medlems Afrustningspolitik og den Begrundelse og de Vidner, han har paaberaabt sig for denne Politikens Berettigelse, skal jeg kun fremsætte nogle ganske faa Udtalelser om den Kellogg-Traktat, vi her har til Behandling. Den følger sig ind i en stadig voksende Kæde, i de stadig voksende Lag af Fredsbestræbelser, som Verden har været Vidne til, lige siden Verdenskrigen afsluttedes. Lag paa Lag har Fredspagter, Fredsaftaler og Konventioner dynget sig ovenpaa hinanden, først Folkeforbundspagten, saa Voldgiftstraktater og Konventioner, Skabelsen af den internationale Domstol, saa enstemmige Udtalelser, Ønsker og

Henstillinger paa Folkeforbundsforsamlingen, saa Locarno-Traktater og sidst som Skummet paa Lagkagen Kellogg-Pagten.

Maaske maa det være mig tilladt at bemærke, at alle disse Traktater, Aftaler og Pagter i Virkeligheden gaar ud paa ganske det samme. Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen var inde paa den Tanke, at det i Realiteten alt sammen var det samme, nemlig Bestræbelser paa Besværgelse af Krigen. Men formelt er der Forskel. I Realiteten er det det samme paa en anden Maade. Det er ligesom i Madam Mangors Kogebog: Æg paa syv forskellige Maader; men Æg og Æggedans er det alt sammen.

Det er langt fra mig ikke ogsaa at ville stemme for en Traktat som denne. Jeg vil med Glæde og Lyst stemme for alt, hvad den højtærede Udenrigsminister lægger paa Tingets Bord af Aftaler, Voldgiftstraktater, Pagter og Konventioner om Fred, fordi jeg tror, at for dem, der ser skarpt og regner med storpolitiske Realiteter — og det gør jo ledende danske Statsmænd, det ser vi jo Eksempel efter Eksempel paa —, for dem er disse Traktater ganske uskadelige; og de indeholder en Mulighed for at gøre Gavn.

Men maa jeg samtidig føje til, at de indeholder en stor Fare for dem, der ikke ser saa skarpt som ansvarlige danske Statsledere — og det er der aabenbart mange i denne Sal og andre Steder, som ikke gør —, som lader sig dupere og illusionere, saa at de tror, at saadanne Aftaler virkelig er en reel Garanti mod kommende Krig, en reel Garanti for Verdensfreden.

Nej! Den eneste Garanti for Verdensfred, det er, at der i Staterne skabes en saadan offentlig Mening, og at Staternes ansvarlige Ledere udviser en saadan Kløgt, at det bliver muligt at fjerne Aarsagerne til den herskende storpolitiske Spænding og Uro, fjerne Aarsagerne til det storpolitiske Konfliktstof — for det er en Forveksling af Aarsag og Virkning at tro, at saadanne Traktater og Aftaler fjerner Aarsagerne.

Det gør de ikke i mindste Maade. Det er Besværgelsesformularer, som tilsigter at mane det Krigsspøgelse i Luften, som alle civiliserede Stater frygter, og som alle Stater mere og mere metodisk og alvorligt forbereder sig paa at møde. Den eneste Stat, som ligger paa Storpolitikens Alfarvej, og som ikke frygter eller i alt Fald kun frygter grumme lidt, og som under ingen Omstændigheder vil forberede sig paa at imødegå Faren, det er Danmark.